

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P9_TA(2021)0017

Az állomány maximális fenntartható hozamot meghaladó mértékű helyreállítását elősegítő intézkedések

Az Európai Parlament 2021. január 21-i állásfoglalása a „Több hal a tengerekben?” című dokumentumról A maximális fenntartható hozamot meghaladó állomány-helyreállítást elősegítő intézkedések, beleértve a halállomány-helyreállítási területeket és a védett tengeri területeket is (2019/2162(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 3. cikkének (3) bekezdésére, valamint az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 11., 39. és 191. cikkére,
- tekintettel a közös halászati politikáról szóló, 2013. december 11-i 1380/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre¹,
- tekintettel a tengeri környezetvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2008. június 17-i európai parlamenti és tanácsi 2008/56/EK irányelvre (a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv)²,
- tekintettel az EUMSZ 13. cikkére, amely előírja, hogy az Unió halászati politikáinak kialakítása során – többek között – az Uniónak és a tagállamoknak figyelembe kell venniük azt a tényt, hogy az állatok érző lények, és ezért kiemelt figyelmet kell fordítaniuk a vonatkozó állatjóléti követelményekre,
- tekintettel a halászati erőforrások és a tengeri ökoszisztémák technikai intézkedések révén történő védelméről szóló, 2019. június 20-i (EU) 2019/1241 európai parlamenti és tanácsi rendeletre³,
- tekintettel a természetes élőhelyek valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelvre⁴ és a vadon élő madarak védelméről szóló, 2009. november 30-i 2009/147/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre⁵,

¹ HL L 354., 2013.12.28., 22. o.

² HL L 164., 2008.6.25., 19. o.

³ HL L 198., 2019.7.25., 105. o.

⁴ HL L 206., 1992.7.22., 7. o.

⁵ HL L 20., 2010.1.26., 7. o.

- tekintettel az állatok leölésük során való védelméről szóló, 2009. szeptember 24-i 1099/2009/EK tanácsi rendeletre¹ és különösen annak 3. cikkére, amelynek azon alapelve, hogy az „állatokat a leölés és a kapcsolódó műveletek során meg kell kímélni minden elkerülhető fájdalomtól, szorongástól vagy szenvedéstől”, a halakra is vonatkozik,
- tekintettel a tengeri területrendezés keretének létrehozásáról szóló, 2014. július 23-i 2014/89/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre² (a tengeri területrendezésről szóló irányelv),
- tekintettel a vizek mezőgazdasági eredetű nitrátszennyezéssel szembeni védelméről szóló, 1991. december 12-i 91/676/EGK tanácsi irányelvre³, különösen a műtrágya elfolyása tekintetében,
- tekintettel az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre⁴, valamint a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló Aarhusi Egyezmény rendelkezéseinek a közösségi intézményekre és szervekre való alkalmazásáról szóló, 2006. szeptember 6-i 1367/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre⁵,
- tekintettel a Bizottságnak „A 2030-ig tartó időszakra szóló uniós biodiverzitási stratégia – Hozzuk vissza a természetet az életünkbe!” című, 2020. május 20-i közleményében (COM(2020)0380) szereplő, 2030-ig tartó időszakra szóló uniós biodiverzitási stratégiára,
- tekintettel „A nemzetközi óceánpolitikai irányítás: az óceánjaink jövőjét biztosító menetrend a 2030 utáni időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési célok keretében” című, 2018. január 16-i állásfoglalására⁶,
- tekintettel az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete (FAO) „A halászat és az akvakultúra helyzete a világban” című jelentésének 2020. évi kiadására (SOFIA 2020),
- tekintettel „A termelőtől a fogyasztóig stratégia a méltányos, egészséges és környezetbarát élelmiszerrendszerért” című, 2020. május 20-i bizottsági közleményre (COM(2020)0381),
- tekintettel a Bizottságnak „Az uniós halászat fenntarthatóbbá tétele: az aktuális helyzet és a 2021-re vonatkozó iránymutatások” című, 2020. június 16-i közleményére (COM(2020)0248),
- tekintettel a fenntartható fejlődésről szóló 2002. évi johannesburgi nyilatkozatra, a johannesburgi végrehajtási tervre és a fenntartható fejlődésről szóló, 2012. júniusi Rio+ 20 ENSZ-konferencia „A jövő, amire vágyunk” című záródokumentumára,

¹ HL L 303., 2009.11.18., 1. o.

² HL L 257., 2014.8.28., 135. o.

³ HL L 375., 1991.12.31., 1. o.

⁴ HL L 145., 2001.5.31., 43. o.

⁵ HL L 264., 2006.9.25., 13. o.

⁶ HL C 458., 2018.12.19., 9. o.

- tekintettel a Bizottság Halászati Tudományos, Műszaki és Gazdasági Bizottságának (HTMGB) „A közös halászati politika teljesítményének nyomon követése (HTMGB-Adhoc-20-01)” című, 2020. évi jelentésére,
- tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezményre (CBD), és különösen a biológiai sokféleségre vonatkozó aicsi célok 11. célkitűzésére, amelyek a Biológiai Sokféleség Egyezmény biológiai sokféleségre vonatkozó, 2011–2020-as stratégiai tervének részét képezik,
- tekintettel a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform (IPBES) 2019. évi globális értékelő jelentésére a biológiai sokféleségről és az ökoszisztéma-szolgáltatásokról,
- tekintettel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) „Az óceánok és a krioszféra az éghajlatváltozás tükrében” című, 2019. évi különjelentésére,
- tekintettel a Természetvédelmi Világszövetség (IUCN) 2016. évi, a védett tengeri területek lefedettségének a tengeri biológiai sokféleség hatékony megőrzése érdekében történő növeléséről szóló határozatára,
- tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendjében foglalt 14. számú, az óceánok, a tengerek és a tengeri erőforrások megőrzésére és fenntartható használatára vonatkozó fenntartható fejlődési célra,
- tekintettel a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv végrehajtásáról szóló, 2020. június 25-i bizottsági jelentésre (COM(2020)0259),
- tekintettel a Biológiai Sokféleség Egyezmény részes felei konferenciájának 15. üléséről (COP15) szóló, 2020. január 16-i állásfoglalására¹,
- tekintettel a Világbank 2017. évi, „Az elsüllyedt milliárdok felülvizsgálata: Előrehaladás és kihívások a globális tengeri halászatban” című jelentésére,
- tekintettel az Európai Számvevőszéknek a „Tovább kell törekedni a Natura 2000 hálózat teljes potenciáljának kihasználására” című, 2017. február 21-i különjelentésére (1/2017. sz.),
- tekintettel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) „A tengerrel kapcsolatos üzenetek II” című, 2020. június 25-i 17/2019. sz. jelentésére,
- tekintettel az európai ombudsmannak a 640/2019/FP sz. ügyben hozott, az EU Tanácsa halászati kvótákat (teljes kifogható mennyiség) meghatározó éves rendeletek elfogadásához vezető döntéshozatali eljárásának átláthatóságára vonatkozó határozatára,
- tekintettel a „Védett tengeri területek Európa tengerein: körkép és a jövőbeli kilátások” című, 2015. október 1-jei 3/2015. sz. EEA-jelentésre,
- tekintettel a védett tengeri területeknek a tengervédelmi stratégiáról szóló 2008/56/EK keretirányelv 21. cikke szerinti létrehozása terén elért eredményekről szóló, 2015. október 1-jei bizottsági jelentésre (COM(2015)0481),

¹ Elfogadott szövegek, P9_TA(2020)0015.

- tekintettel a Bizottságnak a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv értelmében végrehajtott tagállami intézkedési programok értékeléséről szóló, 2018. július 31-i jelentésére (COM(2018)0562),
 - tekintettel a Bizottságnak „Az uniós halászat fenntarthatóbbá tétele: az aktuális helyzet és a 2021-re vonatkozó iránymutatások” című, 2020. június 16-i közleményére (COM(2020)0248),
 - tekintettel eljárási szabályzata 54. cikkére,
 - tekintettel a Halászati Bizottság jelentésére (A9-0264/2020),
- A. mivel a közös halászati politika (KHP) célja annak biztosítása, hogy a halászati és akvakultúra-tevékenységek környezeti szempontból hosszú távon fenntarthatók legyenek, és irányításuk összhangban legyen a gazdasági, a társadalmi és a foglalkoztatási előnyök elérését, továbbá az ételmiszer-ellátáshoz való hozzájárulást szolgáló célkitűzésekkel; mivel annak a célkitűzésnek a megvalósítása érdekében, hogy a halállományokat fokozatosan helyreállítsák és a biomasszaszintet meghaladó olyan szinten tartsák, amely maximális fenntartható hozamot képes biztosítani, a fenntartható hozam maximális kiaknázási arányát a lehetőségek szerint 2015-ig el kellett érni, és legkésőbb 2020-ig fokozatosan az összes halállomány esetében meg kellett valósítani;
- B. mivel az 14. fenntartható fejlesztési cél felszólít az óceánok, tengerek és tengeri erőforrások fenntartható megőrzésére és hasznosítására;
- C. mivel a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv (MSFD) célja a tengeri környezet védelme és megőrzése, állapotromlásának megelőzése és a tengeri ökoszisztémák helyreállítása, valamint az uniós tengervizek jó környezeti állapotának (GES) 2020-ig történő elérése;
- D. mivel a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv értelmében a jó környezeti állapot 11 mutatón alapul; mivel a 3. mutató a gazdaságilag hasznosított, biztonságos biológiai határértékeken belül maradó valamennyi olyan hal- és kagylóállományra vonatkozik, amelynek életkor és méret szerinti megoszlása egészséges állományra utal;
- E. mivel a jó környezeti állapot 3. mutatója három elsődleges értékelési kritériumot határoz meg – (I.) a kiaknázás fenntarthatósága, (II.) a szaporodási képesség és (III.) az idősebb és nagyobb halak arányának fenntartása –, de az állományoknak csak 10,5%-a értékelhető az (I.) és (II.) kritériumok fényében, és a (III.) kritérium tekintetében nem áll rendelkezésre megfelelő, európai szintű közös értékelési módszertan;
- F. mivel a fenntartható állománygazdálkodáshoz elengedhetetlen tudományos értékelések elvégzéséhez sürgősen javítani kell bizonyos halállományok, különösen a fekete-tengeri, a földközi-tengeri és a makarónéziai állományok esetében az adatgyűjtést;
- G. mivel a közös halászati politika keretében elfogadott halászati gazdálkodási intézkedések eredményei már megmutatkoznak, mivel a fenntartható szinten kiaknázott halállományok száma növekszik, ami magasabb hozamot tesz lehetővé a túlhalászott állományok tekintetében;
- H. mivel az Atlanti-óceán északkeleti részén élő állományoknak még mindig mintegy 38%-a, a Földközi-tengeren és a Fekete-tengeren tudományosan értékelt állományoknak pedig mintegy 92%-a túlhalászott, ami azt jelenti, hogy azokat a HTMGB szerint a

túlhalászás 2020-ig történő megállítására vonatkozó jogi követelmény ellenére a maximális fenntartható hozam (MFH) szintje felett halásszák ki; megjegyzi, hogy a FAO 2020-as SOFIA-jelentése szerint 2017-ben a Földközi-tenger és a Fekete-tenger állományainak 62,5%-át túlhalászták;

- I. mivel a Bizottság által az Atlanti-óceán északkeleti részére vonatkozóan javasolt teljes kifogható mennyiségek összhangban voltak a maximális fenntartható hozammal mind a 78 állomány tekintetében, amelyekre vonatkozóan rendelkezésre állt tudományos szakvélemény;
- J. mivel 2019-ben a Tanács a 78 fajból 62-re vonatkozóan a maximális fenntartható hozammal összhangban állapította meg a teljes kifogható mennyiséget (TAC); mivel ennek következtében 2020-ban a Balti-tengeren, az Északi-tengeren és az Atlanti-óceánon kizárólag az EU által kezelt kirakodások több mint 99%-a várhatóan fenntartható halászatból fog származni;
- K. mivel az Atlanti-óceán északkeleti térségében a biomassza mennyisége 2007 óta folyamatosan növekszik, és 2018-ban a teljeskörűen értékelt állományok esetében 48%-kal magasabb szintet ért el, mint 2003-ban; mivel a Földközi-tengeren és a Fekete-tengeren a helyzet lényegében változatlan maradt az adatsorok 2003-as kezdete óta, bár az adatok arra engednek következtetni, hogy 2012 óta a biomassza mennyisége kis mértékben növekedett;
- L. mivel a maximális gazdasági hozam (MEY) szerint végzett halászat egyfelől a fogás azon szintjére utal, amelyen a halászflokkák gazdasági hasznát maximalizálják, és ami javítja az ágazat ellenálló képességét, másfelől pedig arra a fogásszintre, amelyen az állományokat a maximális fenntartható hozam felett tartják;
- M. mivel a multispecifikus halászatok esetében az MFH-modellen alapuló fajgazdálkodás még a tudományosan jól ismert és dokumentált halászatok esetében sem alkalmazható;
- N. mivel a témával foglalkozó tudományos tanulmányok aggályokat vetettek fel a halászati technikák egyes alkalmazásai – például a tengerfenékkal érintkező halászeszközök és a halak csoportosulását előidéző eszközök – az állományokra, az óceánok biológiai sokféleségére és a tengeri környezetre gyakorolt hosszú távú negatív hatásával kapcsolatban;
- O. mivel a KHP teljes körű végrehajtására egyelőre nem került sor, és bizonyos intézkedéseit, így például a halállomány-helyreállítási területek létrehozását még nem vették igénybe;
- P. mivel a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform szerint az emberi nyomás globális szinten a tengeri környezet 66%-át átalakította, a FAO szerint pedig a halállományok 34,2%-át biológiailag nem fenntartható mértékben halásszák;
- Q. mivel a Természetvédelmi Világszövetség (IUCN) felszólít arra, hogy 2020-ig az összes tengeri élőhely legalább 30%-át alakítsák át fokozottan védett tengeri területek hálózatává, más hatékony, területalapú védelmi intézkedések mellett, azzal a céllal, hogy az óceán legalább 30 %-án – a társadalmi-gazdasági következmények figyelembevételével – ne végezzenek kitermelési tevékenységet;

- R. mivel a FAO-jelentés (SOFIA 2020) újfent hangsúlyozza, hogy a gazdálkodás jelenti a legjobb állományvédelmi eszközt és a fenntarthatósághoz vezető egyetlen utat, valamint hogy azok az állományok, amelyek esetében a gazdálkodás hatékony, egyre inkább fenntarthatóbbá válnak, és világszinten jelenleg a kirakodott tengeri halak 78,7%-a biológiailag fenntartható állományokból származik;
- S. mivel a biológiai sokféleséggel kapcsolatos 2030. évi uniós stratégia jogilag kötelező erejű célkitűzésre szólít fel az uniós tengeri területek legalább 30%-ának védelme, valamint az uniós tengeri területek 10%-ának szigorú védelme érdekében;
- T. mivel a távoli elektronikus megfigyelés – például a hajók helyzetének csaknem valós idejű továbbítása révén – és a helyszíni ellenőrzések megerősítése pozitív szerepet játszik a védett tengeri területek érvényesítésében;
- U. mivel a tengeri biológiai sokféleség csökkenése társadalmi-gazdasági hatást gyakorol a halászati ágazatra, a part menti és tengerentúli közösségekre, valamint a társadalom egészségére, és ezért azt meg kell előzni; mivel a halállományok helyreállítása a Világbank szerint nagyobb gazdasági előnyökkel járna, mint a tengeri halpopulációk jelenlegi állapota;
- V. mivel az egészséges élőhelyek, többek között a homokpadok, a tengeri fűágyak és a korallzátonyok elengedhetetlenek a tengeri ökoszisztéma működésének helyreállításához és a halállomány-utánpótláshoz, valamint az éghajlatváltozás mérséklését szolgáló szénelnyelők biztosításához;
- W. mivel a jól irányított védett tengeri területek elengedhetetlenek a biológiai sokféleség fokozásához és más fajok, például a madarak természetes élőhelyeinek megőrzéséhez;
- X. mivel erős tudományos konszenzus alakult ki arról, hogy a védett tengeri területek előnyösek a halászat számára továbbgyűrűző hatásuk és az állománymegújulásra gyakorolt pozitív hatásuk miatt, például a szaporodóhelyek védelme, a fiatal egyedek és a nagy reprodukciós kapacitású nagy méretű anyahalak védelme révén;
- Y. mivel a szárazföldről származó szennyezés, különösen a részben zárt tengermedencékben, valamint az egyéb tengeri tevékenységekből származó szennyezés szintén hatást gyakorol a halállomány-helyreállításra;
- Z. mivel a kvóta alá tartozó fajok teljes biomasszája az EU által kezelt állományok esetében 2018-ban 48%-kal magasabb volt, mint 2003-ban;
- AA. mivel a halászati ágazat alacsony szénlábnyomának köszönhetően a kifogott vadon élő halak messze a legegészségesebb és legkörnyezetbarátabb fehérjeforrások a Földön; mivel ezért a tengeri eredetű élelmiszer a legjobb választás az éghajlatváltozás elleni küzdelemben;
- AB. mivel az európai ombudsman azon ajánlását, hogy proaktív módon tegyék közzé a TAC-rendeletek elfogadásával kapcsolatos dokumentumokat, az Európai Unió Tanácsa eddig nem teljesítette;
- AC. mivel az Atlanti-óceán északkeleti részén továbbra is pozitív eredményeket hoz az MFH szerinti halászat;

A halászati gazdálkodás javítása a túlhalászás megszüntetése érdekében

1. megismétli a közös halászati politika teljes körű végrehajtására irányuló felhívását annak érdekében, hogy helyreállítsák és a maximális fenntartható hozamot biztosítani képes biomasszaszint felett tartsák a halállományokat;
2. hangsúlyozza, hogy a természet, a halak és más élő szervezetek önmagukban is értéket képviselnek, még akkor is, ha emberi tevékenységek által kiaknázatlanok maradnak;
3. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy erősítsék meg a tudományos lefedettséget azzal a céllal, hogy az európai vizeken halászott halállományok 100%-át legkésőbb 2025-ig értékeljék, és hogy az MFH-t ezen állományok mindegyikére ki lehessen számítani, amennyiben ez tudományosan lehetséges;
4. felhívja a figyelmet arra, hogy az adatgyűjtés a tagállamok feladata, és hogy ezek az adatok elengedhetetlenek a halállományok állapotának értékeléséhez; felhívja a figyelmet arra, hogy az (EU) 2017/1004 rendelet¹ 23. cikke értelmében a Bizottságnak jelentést kell benyújtania a Parlamentnek és a Tanácsnak a rendelet végrehajtásáról és működéséről;
5. felhívja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatokat a teljes kifogható mennyiségre, a Tanácsot pedig arra, hogy a közös halászati politikáról szóló rendeletnek megfelelően a teljes kifogható mennyiséget a maximális fenntartható hozam szintjén határozza meg;
6. arra ösztönzi a Bizottságot, a tagállamokat és a tudományos közösséget, hogy dolgozzanak ki tudományos alapú modellt a multispecifikus halászat irányításának és kiaknázásának optimalizálására; megjegyzi, hogy ennek a modellnek lehetővé kell tennie a közös halászati politika egészében a maximális fenntartható hozam használatához hasonló gazdálkodási célkitűzések alkalmazását, lehetővé téve a végrehajtott irányítási szabályok alakulásának nyomon követését;
7. sürgeti a Bizottságot, hogy erősítse meg a halászati gazdálkodás ökoszisztéma-alapú szemléletének végrehajtását, többek között a több fajra kiterjedő megközelítések növekvő alkalmazása révén, a halászati tevékenységek és más tényezők – például az éghajlatváltozás – tengeri ökoszisztémákra, halpopulációkra és a társadalomra gyakorolt negatív hatásainak minimalizálása, valamint az óceánok éghajlatváltozással szembeni ellenálló képességének biztosítása érdekében; megismétli, hogy a teljes körűen dokumentált halászat és a minőségi adatok kulcsfontosságúak a halászati gazdálkodás javításához; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyék meg a szükséges lépéseket a rekreációs célú halászatra vonatkozó adatgyűjtés javítása érdekében, figyelembe véve annak környezeti hatását és társadalmi-gazdasági értékét;
8. felhívja a Bizottságot, hogy továbbra is támogassa a szelektivitás javítására és a nem célfajok túlélési arányának javítására irányuló terveket, és a halászati gazdálkodás ökoszisztéma-alapú megközelítésének alkalmazása céljából állapítsa meg, hogy mely gyakorlatok károsak az állományokra, az óceánok biológiai sokféleségére és a tengeri környezetre nézve, és hozzon intézkedéseket ezek korlátozására és megváltoztatására;

¹ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/1004 rendelete (2017. május 17.) a halászati ágazatban az adatok gyűjtésére, kezelésére és felhasználására szolgáló uniós keretrendszer létrehozásáról, valamint a közös halászati politika tekintetében a tudományos tanácsadás támogatásáról és a 199/2008/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 157., 2017.6.20., 1. o.).

9. úgy véli, hogy a közös halászati politika 2022-ig történő értékelését követően az EU-nak szükség esetén ki kell igazítania a jelenlegi halászati gazdálkodási gyakorlatokat, és fel kell gyorsítania az alacsony környezeti hatású halászatra való átállást annak érdekében, hogy a halállományokat ne csak a jelenlegi szinten tartsa, hanem – ami még fontosabb – az érdekelt felekkel, különösen a halászati ágazattal konzultálva helyreállítsa a halállományokat és a tengeri ökoszisztémákat, és az Európai Tengerügyi és Halászati Alapon keresztül támogassa az ilyen intézkedéseket;
10. úgy véli, hogy különös figyelmet kell szentelni és támogatást kell nyújtani a – nemcsak a biológiai erőforrásokkal való gazdálkodás szempontjából, hanem társadalmi-gazdasági szempontból is – potenciálisan kevésbé ragadozó szemléletű és fenntarthatóbb kisüzemi halászatnak;
11. felhívja a Bizottságot, hogy támogassa a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv szerinti, a jó környezeti állapotra vonatkozó III. kritériumnak megfelelő mutatók harmonizációját azzal a céllal, hogy valamennyi tagállamban egységes referenciaértékeket és értékelési módszertant állapítsanak meg;
12. felhívja a Bizottságot, hogy tanulmányozza az olyan, az MFH-től eltérő mutatók halászati gazdálkodásban való alkalmazásának relevanciáját, amelyek figyelembe vennék a fajok közötti kölcsönhatásokat és a társadalmi-gazdasági tényezőket, valamint az éghajlatváltozás és a szennyezés hatásait; megjegyzi, hogy egyes országok más mutatókat tanulmányoznak és alkalmaznak, ilyen például a maximális gazdasági hozam (MEY);
13. felhívja a figyelmet arra, hogy az emberi tevékenységek okozta nyomás mérsékléséhez több kutatásra és innovációra van szükség a halászati ágazatban a körforgásos gazdasághoz, a fenntarthatósághoz és a halászeszközök szelektivitásához kapcsolódó bevált gyakorlatok kialakítása érdekében;
14. kiemeli a kisüzemi part menti halászat fontosságát, és úgy véli, hogy ez az ágazat jelentősen megkönnyítheti a fenntartható halállomány-gazdálkodásra való átállást; ennek megfelelően felhívja az összes tagállamot, hogy nemzeti kvótáik keretében növeljék az ezen ágazat számára kiosztott kvóták százalékos arányát;
15. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a tagállamok fogadjanak el olyan adatgyűjtési programokat, amelyek kiterjednek a halászati tevékenységeknek a tágabb környezetre, többek között az érzékeny fajok járulékos fogásaira és a tengerfenékre gyakorolt hatására;
16. kéri, hogy a Tanács proaktív módon hozza nyilvánosságra a TAC-rendeleteknek az európai ombudsman ajánlásával összhangban történő elfogadásával kapcsolatos valamennyi dokumentumot, és tegyen eleget az 1049/2001/EK rendeletnek és az 1367/2006/EK rendeletnek;

A védett területek hálózatának bővítése és irányításának javítása

17. hangsúlyozza, hogy bár az Európai Unió haladást ért el és teljesítette azt a célkitűzést, hogy az európai vizek 10%-át védett területté nyilvánítsák, a védett tengeri területek hálózata korántsem teljes mértékben hatékony, és a meglévő védett tengeri területeknek csak nagyon kis része rendelkezik gazdálkodási tervekkel és védelmi intézkedésekkel;

18. kiemeli, hogy amennyiben a védett tengeri területek sikeresek, jelentős társadalmi-gazdasági előnyökkel járnak, különösen a part menti közösségek, valamint a halászati és idegenforgalmi ágazat számára, és hogy a védett tengeri területek kulcsfontosságú ökológiai funkciókat tölthetnek be a halállományok szaporodásában (ívhelyek és ivadéknevelők biztosítása), és javíthatják azok ellenálló képességét;
19. üdvözli a Bizottságnak a biológiai sokféleséggel kapcsolatos, 2030-ig teljesítendő stratégiájában szereplő javaslatát, amely szerint az EU tengeri területeinek legalább 30%-át védelem alá kell vonni, többek között halállomány-helyreállítási területek révén, amint azt a közös halászati politika előírja, valamint ideértve azokat a területeket, ahol a legkárosabb halászati technikákat és gazdasági tevékenységeket korlátozzák;
20. kéri, hogy e terület egyharmada (azaz az európai vizek 10%-a) részesüljön magas szintű védelemben, ideértve azokat a területeket, ahol minden fogás és minden gazdasági tevékenység tilos (halászati tilalmi övezetek);
21. felhívja a Bizottságot, hogy minden jogalkotási javaslathoz csatoljon a rendelkezésre álló legjobb tudományos szakvéleményeken alapuló hatásvizsgálatokat, szorosan együttműködve a helyi közösségekkel és hatóságokkal;
22. sürgeti a Bizottságot, hogy fogadjon el a védett tengeri területekkel kapcsolatos, az egyes uniós tengeri régiókban elérendő célkitűzésekre vonatkozó iránymutatásokat, hogy biztosítani lehessen a kiegyensúlyozott földrajzi megoszlást és az ökológiai reprezentativitást;
23. sürgeti a tagállamokat, hogy e célkitűzések elérése érdekében továbbra is jelöljenek ki védett tengeri területeket a madárvédelmi¹ és az élőhelyvédelmi² irányelv, valamint a tengervédelmi stratégiáról szóló keretirányelv alapján;
24. kéri, hogy kapcsolódó területek, így part menti és mélytengeri övezetek összefüggő hálózataként hozzanak létre védett tengeri területeket; emlékeztet arra a követelményre, hogy 400 méteres mélység alatt be kell szüntetni a tengerfenéki halászeszközökkel folytatott halászatot azokon a területeken, ahol ismert, hogy veszélyeztetett tengeri ökoszisztémák léteznek vagy ilyenek valószínűleg előfordulnak;
25. sürgeti a Bizottságot, hogy tudományos alapon határozzon meg a védett tengeri területek kezelésére vonatkozó szigorú gazdálkodási iránymutatásokat a tagállamok számára, és a meglévő iránymutatásokra, így a Természetvédelmi Világszövetség globális szabványaira támaszkodva alakítsa ki a védett tengeri területek osztályozását, figyelembe véve létrehozásuk szakaszát, a vonatkozó gazdálkodási terveket és az ökoszisztéma-alapú előnyöket;
26. kitarthat emellett, hogy a Bizottságnak a harmadik országokkal kötött halászati megállapodásokat olyan gazdálkodási és irányítási intézkedésekkel kell kísérnie, mint a védett tengeri területek, ezáltal lehetővé téve a halállományokkal való gazdálkodás javítását és e megállapodások számos kumulatív hatásának kezelését, mint például a szennyezés, a jogellenes, be nem jelentett és szabályozatlan halászat, valamint egyes

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/147/EK irányelve (2009. november 30.) a vadon élő madarak védelméről (HL L 20., 2010.1.26., 7. o.).

² A Tanács 92/43/EGK irányelve (1992. május 21.) a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről (HL L 206., 1992.7.22., 7. o.).

gyakorlatok kialakulása, például az ipari halászat, amelyek veszélyeztetik egyes állományok fenntarthatóságát;

27. sürgeti a tagállamokat, hogy dolgozzanak ki erős és hatékony gazdálkodási terveket a meglévő és jövőbeli védett tengeri területekre vonatkozóan, és vezessenek be szigorúbb ellenőrzési, nyomonkövetési és felügyeleti intézkedéseket a védett tengeri területek tiszteletben tartásának biztosítása érdekében;
28. kéri, hogy mind a kereskedelmi, mind a rekreációs célú halászati ágazat, valamint a tengeren folytatott emberi és gazdasági tevékenységek irányításában illetékes érintett szervezetek (pl. regionális halászati gazdálkodási szervezetek vagy a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet) vegyenek részt a védett tengeri területek ellenőrzésében, nyomon követésében és felügyeletében;
29. hangsúlyozza, hogy az uniós tagállamok által benyújtott, a Natura 2000 területekre vonatkozó halászati gazdálkodási intézkedések fokozottabb ellenőrzésére van szükség annak biztosítása érdekében, hogy a közös halászati politika 11. cikkével összhangban elérjék a természetvédelmi célkitűzéseket;
30. hangsúlyozza, hogy a területek kijelölése és a gazdálkodási intézkedések kidolgozása a rendelkezésre álló legjobb tudományos szakvélemények alapján kell történnjen;
31. elismeri, hogy a védett tengeri területek és más védett területek sikere attól függ, hogy szilárd tudományos alappal rendelkeznek-e, hogy a kereskedelmi és hobbihorgászok, a part menti közösségek és más érdekelt felek elfogadják-e azokat, valamint attól, hogy egyértelmű kommunikáció folyik-e arról, hogy mi védendő, hogyan és miért; ezért felszólít arra, hogy a védett tengeri területek tervezésébe, irányításába és nyomon követésébe vonják be a halászati ágazatot, beleértve annak kisüzemi komponensét is, valamint a tudományos halászati gazdálkodási szervezeteket és az egyéb érdekelt feleket; kéri, hogy tengeri oktatási területek létrehozása révén ösztönözzék a civil társadalom részvételét;
32. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a védett tengeri területek létrehozásakor átfogó és koherens megközelítést alkalmazzanak, nemcsak a kereskedelmi halászati tevékenységek korlátozásával, hanem olyan, egyéb tevékenységeket is kezelve, mint például a fosszilis tüzelőanyagok feltárása és kiaknázása, a bányászat, a nagyléptékű akvakultúra, a kotrás, az offshore szélparkok, a közlekedés és a rekreációs célú halászat és más szabadidős tevékenységek;
33. felkéri a tagállamokat, hogy bővítsék ki a közös halászati politika hatálya alá tartozó halállomány-helyreállítási területek hálózatát, különösen abban az esetben, ha egyértelmű bizonyíték van a minimális állományvédelmi referenciaméretnél kisebb halak nagy koncentrációjára vagy arra, hogy ívóhelyekről van szó; hangsúlyozza, hogy a közös halászati politika működéséről szóló következő jelentésbe bele kell foglalni az ilyen területek kijelölésének és sikerének értékelését;
34. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a nemzeti joghatóságon kívül eső területeken a tengeri biológiai sokféleség megőrzéséről és fenntartható hasznosításáról szóló szerződésre irányuló nemzetközi tárgyalások során és a regionális halászati gazdálkodási szervezetek keretében támogassák a nyílt tengereken vagy a nemzeti joghatóságon kívül eső területeken védett tengeri területek létrehozására irányuló ambiciózus globális mechanizmust, és vállaljanak proaktív szerepet a nemzeti

joghatóságon kívül eső területek tengeri biológiai sokféleségről szóló megállapodás létrejöttét követően az új, hatékonyan irányított területalapú gazdálkodási eszközök – többek között a nyílt tengeri védett tengeri területek – létrehozásában; emlékeztet arra, hogy a védett tengeri területek a nemzeti joghatóságon kívül eső területeken való létrehozását a rendelkezésre álló legjobb tudományos szakvéleményeken alapuló társadalmi-gazdasági és ökológiai hatásvizsgálatokkal kell támogatni;

35. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő azt az elképzelést, hogy az óceán egésze az emberiség számára ökoszisztéma-szolgáltatásokat nyújt, és hogy ezért az óceánt az ENSZ égisze alatt zajló nemzetközi tárgyalásokon globális közjöként kell elismerni;

A halállomány helyreállítását veszélyeztető egyéb környezeti tényezők kezelése

36. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló gyors és határozott fellépés elengedhetetlen az egészséges tengeri élőlény-populációk és élőhelyek megőrzéséhez, és ezáltal a fenntartható halászati tevékenység folytonosságához és hosszú távú élelmezésbiztonsághoz; emlékeztet, hogy a Párizsi Megállapodás 2. cikke szerint a feleknek törekedniük kell az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaihoz való alkalmazkodás képességének növelésére, az éghajlatváltozással szembeni ellenálló képesség fejlesztésére és az üvegházhatású gázok alacsony szintű kibocsátásának támogatására, az élelmiszer-termelés veszélyeztetése nélkül;
37. hangsúlyozza, hogy a tengeri védett területek az ökoszisztémák ellenállóképességének erősítése révén pozitívan járulnak hozzá az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodáshoz; sürgeti a tagállamokat, hogy az éghajlati viszonyokhoz való nemzeti alkalmazkodási stratégiáikban erősítsék meg a védett tengeri területek hálózatának szerepét;
38. hangsúlyozza, hogy a halállományok helyreállítása és fenntartható szinten való fenntartása szükségessé teszi az éghajlatváltozáshoz kapcsolódó egyes emberi eredetű hatások – például az oxigénkimerülés és a savasodás, valamint a különböző főként szárazföldi, de tengeri szennyezési források – kezelését is, amelyek negatív hatással vannak a halállományok helyreállítására, vagy hozzájárulnak azok sérülékenységéhez, mint például a nitrátok, a szennyvíz, a műtrágyák, a növényvédő szerek, a mérgező vegyi anyagok, az ipari tevékenységből és a tömegetturizmusból származó szennyezés, az akvakultúrából származó maradványanyagok, a műanyag- és mikroműanyag-szennyezés, a napkrémek, a hormonok, a zajszennyezés, az olajszivárgás, valamint az elveszített vagy leselejtezett halászeszközök;
39. felhívja a Bizottságot, hogy készítsen tanulmányt a szóban forgó, különböző szennyezési forrásoknak a halállományok helyreállítására és a tengeri ökoszisztémákra gyakorolt hatásáról;
40. hangsúlyozza, hogy a halászokat be kell vonni a tengerek és óceánok szennyezése elleni küzdelembe; felhívja ezért a Bizottságot, hogy sürgesse a tagállamokat olyan jogszabályok elfogadására, amelyek engedélyezik a halászok számára, hogy partra vigyék a tengerben kihalászott szemetet; úgy véli, hogy ezeknek a rendelkezéseknek ösztönző rendszert kell bevezetniük a halászok számára és a megfelelő gyűjtőrendszerek használata érdekében;
41. hangsúlyozza a nem célfajok túlélési rátája növelésének fontosságát, csökkentve a kifogásuk és elengedésük során okozott sérüléseket és stresszt;

42. felhívja a Bizottságot, hogy vegye fontolóra ezeket a kéréseket, és reagáljon azokra a halászati erőforrások megőrzésére és a tengeri ökoszisztémák védelmére irányuló új cselekvési tervében, amelyet 2021-ig szándékozik előterjeszteni, valamint a közös halászati politika általa végzett felülvizsgálatában, valamint valamennyi jövőbeli jogalkotási javaslatban;

o

o o

43. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.